

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.782 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart uit Kosovo afkomstig te zijn, op 2 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. PROVOOST en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 30 april 2008 van 11u00 tot 12u30 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Duits machtig is. Uw advocaat, meester Gregory Provoost, was gedurende het hele interview aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali. Uw familie is afkomstig uit Kosovo, u bent echter geboren in Schondorf, Duitsland. Uw ouders zijn reeds voor uw geboorte uit Kosovo weggetrokken. Sinds uw geboorte heeft u steeds in Duitsland gewoond. Uw laatste asielaanvraag in Duitsland dateert van 28 oktober 1997. Als minderjarige volgde u de procedure van uw ouders. Op 21 juli 2000 werd uw asielaanvraag afgewezen. Op 6 november 2007 werden u, uw broer Avdullah (O.V.: 6.217.809) en uw zus Aferdita door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd. Uw zus had kinderen uit een afgelopen huwelijk die nog in Duitsland waren, en mocht door bemiddeling van uw advocaat na een maand weer terug naar Duitsland keren. U en uw broer bleven echter in Kosovo. Jullie werden opgevangen door verschillende Ashkali uit Fushë Kosovë. Omdat jullie uit Duitsland kwamen ging men er van uit dat jullie over veel geld beschikten. De mensen bij wie jullie verbleven raadden u aan niet naar buiten te gaan, omdat men aan jullie kledij alleen al zou kunnen zien dat jullie uit het buitenland

kwamen. U vreest dan ook door Albanezen vermoord te worden. U kende voorts evenwel geen noemenswaardige problemen met andere inwoners van Kosovo. Uw vriendin, die de Duitse nationaliteit heeft, is u in Kosovo komen bezoeken. U bent zich bij de Duitse ambassade gaan informeren over de mogelijkheid tot huwen, maar die procedure zou één jaar in beslag nemen. Zo lang kon u echter niet wachten. U zocht een passeur en op 7 februari 2008 hebt u samen met uw broer illegaal het land verlaten. Eén dag later vroegen jullie asiel aan in België. Daarbij legde u volgende documenten neer: een geboorteakte dd. 6 februari 1989 uitgegeven te Schondorf, een laissez-passer van het deelstaatspresidium van Stuttgart, de kopie van uw pensioensverzekeringskaart uit Duitsland, een jobomschrijving bij de aanvraag voor een werkvergunning voor buitenlanders dd 4/9/2007, een kopie van een Abmeldebestätigung of een afmeldingsformulier van de gemeente Alfdorf dd 8/11/2007, een attest dd. 14/05/2006 van het gemeentebestuur van Vushtri waarin gesteld wordt dat uw vader Rexhep (L.) niet meer over een eigendom beschikt volgens de registers van deze gemeente, en een document van UNMIK dd. 16/05/2006 waarin twee getuigen verklaren dat uw vader geen eigendom meer heeft in Kosovo en de

vertaling van een getuigschrift van ongehuwdheid van de burgerlijke stand uitgegeven door de Voorlopige Instellingen van Zelfbestuur in Kosovo dd. 6/3/2008.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde tot de Ashkali-gemeenschap te behoren en angst te hebben van de Albanese inwoners van Kosovo (CGVS p.2. U vreesde onder meer door hen te worden omgebracht (CGVS p.11). Deze vrees is echter louter gebaseerd op vermoedens, maar wordt niet ondersteund door objectieve gegevens. U verklaarde deze vrees te baseren op geruchten verspreid door mensen ter plaatse en door uw familie in Duitsland (CGVS p.10 en 11). Nergens brengt u elementen aan die deze vrees kunnen concretiseren. U verklaarde ook geen problemen te hebben gekend met de plaatselijke inwoners in Kosovo tijdens uw verblijf daar (CGVS p.10). Dat deze vrees niet in overeenstemming is met de objectieve situatie in Kosovo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie van de Ashkaeli in Kosovo anno 2008 als stabiel wordt omschreven en aanzienlijk is verbeterd in vergelijking met de periode net na de oorlog. Overeenkomstig diezelfde informatie verminderde sinds de rellen van maart 2004 het aantal gevallen van etnisch geïnspireerd geweld aanzienlijk. De in Kosovo actieve autoriteiten kunnen bovendien bescherming bieden aan zij die problemen vrezen. Nog blijkt uit de info dat concreet voor Vucitern, vanwaar uw familie afkomstig is, de Ashkali-gemeenschap over voldoende bewegingsvrijheid beschikt, Ashkali tewerkgesteld zijn binnen de gemeentelijke structuren en er geen veiligheidsincidenten plaatsvinden tegen Ashkali. De Ashkaeli gemeenschap heeft - zoals de meerderheid van de bevolking in Kosovo - vooral economische problemen.

De overige problemen die u aanhaalt, het gebrek aan werk, familie of eigendom om op terug te vallen, en de moeilijkheden die u kende met de taal (CGVS p.10-11) zijn louter van persoonlijke en socio-economische aard. Van enige poging tot integratie of zoeken van hulp gaf u tijdens het interview geen blijk. U verklaarde niet eens geprobeerd te hebben zich in te schrijven bij de gemeente (CGVS p.10). Dat deed u niet omdat u zich niet kon inschrijven vanwege een gebrek aan documenten (CGVS p.13). Dat strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die in bijlage aan het administratieve dossier is gevoegd, en waaruit blijkt dat u zich wel degelijk als Habitual Resident zou kunnen inschrijven in het Central Civil Registry. Daarenboven strookt het al evenmin met het feit dat uw vader, via verwanten, toch een attest het gemeentelijk register van Vushtri op uw naam heeft bekomen (CGVS p.5-6). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit info (kopie in administratief dossier) blijkt dat Ashkali, bijvoorbeeld in Vucitern, probleemloos identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande redenering om te buigen.

De documenten uit Duitsland bevestigen uw verblijf, uw tewerkstelling en uw repatriëring uit Duitsland, maar daar werd niet aan getwijfeld. Wat het attest van de gemeente Vushtri en van de getuigenverklaring van UNMIK betreft dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat beide documenten niet op uw naam staan, maar op naam van uw vader. Bovendien zouden zij enkel bewijzen dat uw vader over geen eigendom meer beschikt in Kosovo en veranderen deze dus niets aan de bovenstaande vaststellingen. Het document van de gemeente van Vushtri dd. 6 maart 2008 tenslotte wijst erop dat u niet gehuwd bent, maar ook dat staat nergens ter discussie.

Ten slotte dient nog te worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer,

Llapjani Avdullah (O.V. 6.217.809), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van "artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967" en van de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. In een eerste onderdeel, met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, haalt verzoeker de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en stelt dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij wel degelijk geconfronteerd wordt met een schending van zijn grondrechten, nu hij als lid van de Ashkali etnische minderheid –een etnische, sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet- in zijn land van herkomst op alle mogelijke wijzen gediscrimineerd en achtergesteld wordt. Zijn veiligheid is ernstig in het gedrang, alsook bestaat er voor verzoeker geen mogelijkheid op een menswaardig bestaan. Verzoeker heeft in Kosovo geen identiteitspapieren, er bestaat geen sociaal vangnet, noch enige mogelijkheid op werk. Dit is de realiteit ter plaatse, zo stelt hij, en het feit dat enkele Roma-Ashkali inmiddels zijn tewerkgesteld en papieren hebben, verandert niets aan het feit dat deze minderheid een achtergestelde groep blijft. Verzoeker stelt zich de vraag in hoeverre de socio-economische redenen die hij aanhaalt niet in overweging dienen te worden genomen, en verwijst "ter zijde" naar het Federale Regeerakkoord van 18 maart 2008 dat het asielbeleid op dit vlak grondig wijzigt.

De toestand in Kosovo is bezwaarlijk stabiel te noemen, zo betoogt verzoeker, en hij verwijst hierbij naar een rapport van het US Department of State uitgegeven op 11 maart 2008 aangaande mensenrechten in Servië, inclusief Kosovo, waaruit blijkt dat de etnische groep waartoe verzoeker behoort tot op heden doelwit is van politiegeweld, verbaal en non-verbaal geweld van burgers en sociale discriminatie. Hij haalt voorbeelden aan en stelt dat de overheid klaarblijkelijk niet tussenkomt om hieraan een einde te stellen. Niettegenstaande het aantal gevallen van etnisch geïnspireerd geweld sinds de rellen van maart 2005 is verminderd, is er tot op heden nog steeds sprake van geweld. De afkeer van de Albanese bewoners is nog steeds meer dan reëel en werd door verzoeker aan de lijve ondervonden. Zijn vrees voor vervolging dient dan ook als reëel te worden beschouwd. De verwerende partij stelt ten onrechte dat zijn vrees is gebaseerd op vermoedens. Niettegenstaande zijn relatief korte verblijf in Kosovo werd verzoeker er immers op gewezen dat zijn leven in gevaar is, en verzoeker heeft met zijn eigen ogen kunnen vaststellen dat de meesten op straat gewapend rondlopen en er niet voor terugdeinzen om iemand om te brengen voor wat geld, en dat het leven van een Roma er duidelijk weinig waard is. Dat het gevaar zich nog niet heeft geconcretiseerd in verzoekers geval, neemt niet weg dat er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is en dat er geen krachtdadig optreden is vanwege de overheid. Het is niet noodzakelijk dat hij reeds het slachtoffer is geweest van vervolging. Zijn verklaringen zijn duidelijk ingegeven vanuit een objectieve gegronde vrees. Verzoeker kan, zo stelt hij, bezwaarlijk worden geacht concrete bewijzen naar voor te brengen van de situatie ter plaatse.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht doordat zij verwijst naar een algemene veiligheidssituatie die door haar als verbeterd wordt beschouwd, hetgeen niet in overeenstemming is met verzoekers vrees en dus evenmin met de werkelijke situatie ter plaatse. Verzoeker verwijst voorts nog naar een rapport van 2004 van Amnesty International

en stelt dat daaruit kan worden afgeleid dat de in Kosovo actieve autoriteiten er tot op heden niet in slagen op afdoende wijze bescherming te bieden, en dat dit rapport nog maar weinig aan actualiteit heeft ingeboet, zoals blijkt uit het eerder vermelde rapport van 2008.

Verzoeker stelt voorts dat zijn verklaringen coherent en waarachtig zijn en exact hetzelfde zijn als die van zijn broer, wat wijst op de realiteit ervan, en dat hij heeft voldaan aan de medewerkingsplicht. Door een verregaande concretisering te eisen wordt het verzoeker nagenoeg onmogelijk gemaakt ooit als vluchteling te worden erkend. Verzoeker kan onmogelijk overleven op zelfstandige basis indien hij terug zou moeten naar Kosovo. Bovendien ziet hij niet in hoe een inschrijving als Habitual Resident bescherming kan bieden tegen de mensenrechtenschendingen. De verwerende partij, zo concludeert verzoeker, weerlegt niet afdoende de gegrondheid van zijn vrees.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS. 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006). Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.1.3. De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekers vrees om te worden omgebracht door Albanese inwoners van Kosovo is gebaseerd op geruchten verspreid door mensen ter plaatse en door zijn familie in Duitsland en niet wordt geconcretiseerd, meer nog, dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde geen noemenswaardige problemen te hebben gehad met de inwoners in Kosovo tijdens zijn verblijf aldaar, dat de vrees niet in overeenstemming te brengen is met de informatie in het administratief dossier, dat de andere door verzoeker aangehaalde problemen van socio-economische aard zijn, dat hij geen poging deed tot integratie of het zoeken van hulp, dat hij niet eens probeerde zich in te schrijven in de gemeente en dat de reden waarom hij meende dit niet te kunnen doen niet strookt met de stukken van het dossier.

Verzoeker steunt zich op de algemene situatie voor de Ashkali-minderheid, zoals hij die afleidt uit de door hem aangehaalde mensenrechtenrapporten, om daarmee een gegronde vrees aannemelijk te maken, daarbij nog stellende dat de bewijslast voor hem quasi onmogelijk om dragen is. Evenwel rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf, die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het is daarbij niet voldoende dat de vrees subjectief in hoofde van verzoeker is, zij moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Een algemene verwijzing naar internationale rapporten, hoewel deze onontbeerlijk zijn om de situatie waarin de asielzoeker stelt zich te bevinden te objectiveren, volstaat op zich niet om de gegrondheid van een vrees aan te tonen. Immers, elke vraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voor zover verzoeker erop wijst dat hij vervolgd wordt omwille van het behoren tot een etnische (sociale) groep, dient erop gewezen dat een kandidaat-vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

Er ligt in het dossier geen enkele indicatie voor dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben gehad of zou kunnen hebben. Verzoeker verklaarde zelf geen noemenswaardige problemen te hebben ondervonden met de inwoners van Kosovo. De bestaande geruchten en het argument dat iedereen op straat gewapend rondloopt en niemand er voor terugdeinst om iemand om te brengen voor wat geld, zijn loutere beweringen, die niet dienstig kunnen worden aangebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald *“UNHCR’s position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo. June 2006”* blijkt bovendien dat, in strijd met verzoekers verklaringen, de positieve evolutie op inter-etnisch vlak in Kosovo vooral impact heeft op onder meer de Ashkali-gemeenschap, en dat de situatie ertoe heeft geleid dat volgens de UNHCR deze minderheid niet langer wordt beschouwd als zijnde in gevaar. Verzoeker stelt daartegenover dat de toestand in Kosovo bezwaarlijk stabiel kan genoemd worden en verwijst naar het rapport van het ‘US Department of State’ van 2008, waaruit zou blijken dat de etnische groep waartoe hij behoort tot op heden doelwit is van verschillende incidenten van politiegeweld, verbaal en non-verbaal geweld van burgers en sociale discriminatie. Dienaangaande moet worden gesteld dat het voormelde rapport geen melding maakt van Ashkali, doch enkel van Roma in het algemeen, zodat dit rapport niet van aard is om de informatie in het voormelde UNHCR-document, waarin duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie van de Ashkali enerzijds en deze van de Roma anderzijds, in een ander daglicht te stellen. Bovendien blijkt uit een recent Cedoca-antwoorddocument van 28 februari 2008 dat zowel de “Municipal Return Officer” van de gemeente Vushtrri, vanwaar verzoekers familie afkomstig is, als de leider van de Ashkali aldaar hebben bevestigd dat er sinds 2004 geen veiligheidsincidenten gericht tegen Ashkali meer plaatsvonden, dat de veiligheidssituatie stabiel is, de gemeenschap volledig geïntegreerd is in het dagelijkse leven, dat er geen verandering is gekomen door de onafhankelijkheid van Kosovo, dat er een goede samenwerking is met de overheid, de KFOR en alle NGO’s van de gemeente en dat zij geen problemen kennen om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Van verzoeker kan, gelet op zijn antecedenten, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij in Vushtrri zou verblijven. Verzoekers verklaringen afgewogen tegen het door hem aangehaalde algemene rapport enerzijds en de situatie zoals die blijkt uit het rapport van UNHCR en de zeer concrete recente informatie opgenomen in het Cedoca-antwoorddocument anderzijds, laten niet toe een gegronde vrees dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd aan te nemen op grond van de veiligheidssituatie ter plekke.

2.1.4. Alle bronnen bevestigen de precaire economische situatie. Een merendeel van de Ahkali is werkloos en afhankelijk van financiële hulp. Ook uit verzoekers verklaringen blijkt onder meer het gebrek aan werk en eigendom, naast het gebrek aan familie en de taalmoeilijkheden. Verzoeker poneert wel, doch toont geenszins aan om welke reden dit in zijn hoofd als een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging moet worden beschouwd, dat hij persoonlijk gediscrimineerd en achtergesteld wordt. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De Raad stelt desbetreffend vast dat verzoeker slechts een drietal maanden in Kosovo verbleef en kan voorts niet voorbijgegaan aan de vaststelling dat hij niet ontkent geen poging tot integratie in de gemeenschap te hebben ondernomen, geen hulp te hebben gezocht, en zich zelfs niet te hebben ingeschreven in de gemeente. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd gesteld –motief dat door verzoeker ongemoeid wordt gelaten– maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet kon worden ingeschreven, zodat de Raad van oordeel is dat hij niet heeft gedaan wat van hem, in de hierboven geschetste objectieve

omstandigheden van de Ashkali in Kosovo, in alle redelijkheid kon worden verwacht. Op die manier heeft verzoeker zijn eigen integratieproces in de weg gestaan. Hij kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij stelt dat een registratie hem geen bescherming zou kunnen geven, nu alles erop wijst dat deze registratie een eerste stap zou kunnen zijn in het vinden van financiële en mogelijks andere steun, zeker nu uit de stukken van het dossier blijkt dat er goede contacten zijn met onder meer de politie en de plaatselijke NGO's.

2.1.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de algemene veiligheidssituatie voor de Ashkali-gemeenschap in Kosovo een dringende nood aan internationale bescherming met zich brengt, en al evenmin dat de algemene economische situatie van Ashkali's in het algemeen, en verzoekers persoonlijke situatie in het bijzonder waarbij hij een gebrek aan eigendom, familie en taalkennis inroept, het persoonlijke socio-economische niveau zou overstijgen. Het feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd die gelijklopend zijn met deze van zijn broer doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij, ten slotte, moet niet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middelonderdeel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat hij vreest om bij terugkeer naar zijn land van herkomst, geweld te zullen worden aangedaan en onmenselijk en vernederd te zullen worden behandeld, door zowel de politie als door de Albanese inwoners.

2.2.2. Verzoeker steunt zich op dezelfde elementen als deze aan de basis van zijn asielaanvraag. Elke vraag tot subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Hierboven werd reeds geoordeeld dat verzoekers verklaringen, samengenomen met de voorliggende internationale rapporten en de zeer concrete actuele informatie die werd bijgebracht in het Cedoca-antwoorddocument betreffende de gemeente Vusshtri, geenszins aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c van de Vreemdelingenwet. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. De Raad is, gelet op het voorgaande, van oordeel de verwerende partij op grond van de pertinente motieven in de bestreden beslissing genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

K. VERHEYDEN.

De voorzitter,

A WIJNANTS.